

Oss: Oslo

Stefano De Santi

0571 - 0350 - 0172 - 0660 - 0177 - 0580 - 0351 - 0850 - 0166 - 0557

Jag försöker förstå min *förälskelse*, staden jag bor i.
Hur kan jag uppvakta dig?

Fenomenologi, sambandet mellan upplevelsen av ett objekt och objektet i sig självt. Inom det begreppet så diskuteras det subjekt-objekt dikotomi som eventuellt kan existera genom att stycka upp upplevelse-momentet, vad som är fenomenet och vad som är dess väsen.

Detta har gjorts av filosofer och filologer över lång tid.

Arkitektoniskt kan man utgå från funktionen av objektet och hur människor ska använda den. Funktionen kan i ett senare tillfälle ändras och det är lika självklart då att objektet kommer adaptera sig, med mycket eller lite motstånd. Det blir därför svårt att tekniskt definiera slutstadiet för ett objekt, dess brist på statisk funktion och brist på ett slutdatum av anpassning gör att det blir lättare och kanske mer rätt att prata om en process.

Så, hur mycket av detta kan vara närvarande vid betraktelsen av en förälskelse? Vid betraktelsen av en människa vill jag vara empatisk, se fenomenets orsak och förstå dess sammanhang. Jag vet inte hur många filter i mitt intryck en människa passerar, eller hur betingat och premierad jag blir för detta beteende men resultatet är en ansträngning till att sätta mig in i personens värld. Det kanske är då man får den mest önskade och produktiva responsen hos en människa. Jag kan få fortsätta umgås med min förälskelse.

Det ögonblick man ser ett objekt, att se den som ett isolerat fenomen, funktion eller uttryck, blir för suddigt. Det kan också finnas en ovilja att göra det, likt när jag tittar på en människa jag är förälskad i. Existerar det en relevans att göra det då när man tittar på en byggnad?

Staden jag bor i: jag tycker du och dina byggnader är vackra och jag vill umgås med er, jag vill vara empatisk med er. För att uppleva er ska jag sätta mig in i eran värld, och jag ska inte titta på människor i relation till er, utan förstå ert sammanhang bara utifrån eran uppenbarelse. Ni ska få prata och jag ska bara lyssna och förmedla.

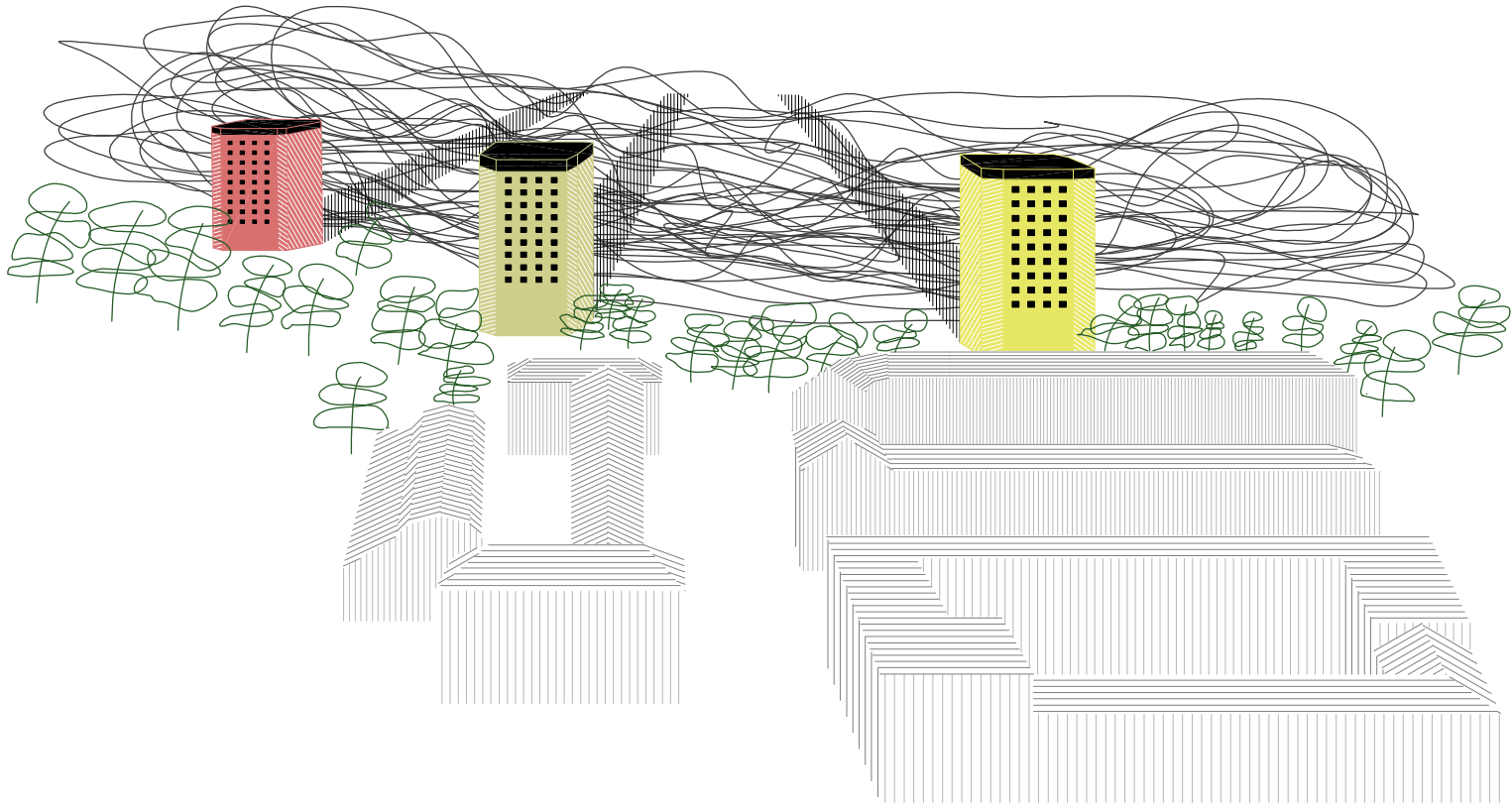
Visst finns det ett samband att jag blir mer förälskad ju tydligare ni talar.

Jag: Vaktornen i öst.

Här kommer Solen.

Vi kan inte buga eller backa för dig, Solen. Framför oss är ju Staden och bakom oss är Myllret.
Och vi måste stå här, i interregnumet. Det är vi och träden som är gränsen, men det är bara vi som vakar.
Och det är bara vi som hälsar.

Vi hälsar dig med givakt.

Iver H. Jones, 1954-1955

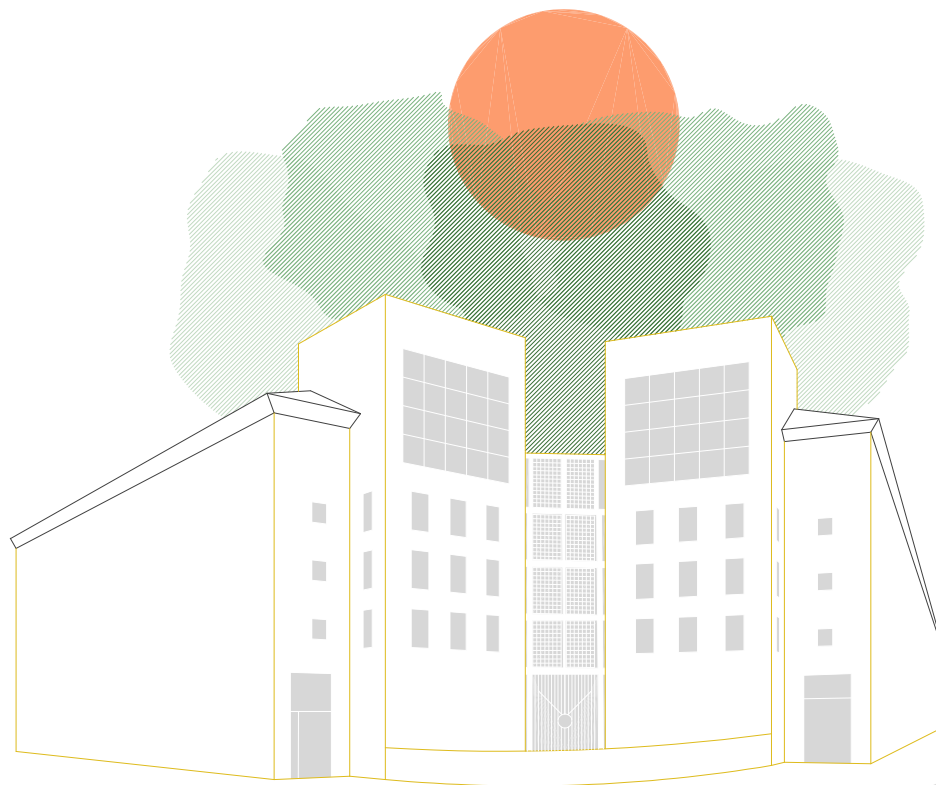
Hekkeveien 1, 3 och 7
0571 Oslo

Jag: Edens borg.

Jag sitter på en hemlighet. Och du måste komma till min grind för att förstå.
Det är jag som omsluter paradiset, det gröna.

Jag är på ett hörn. Och det kan missförstås.
Det är jag som stänger ut det spetsiga, omfamnar kurvor.

Jag är nära solen. Och det ser man inne i mig.
Det är jag som låter livet sträcka sig uppåt, reflekterar ljus.

Arkitektkontoret 4B v/arkitekt MNAL Henrik Poppe, 1988

Pilestredet 53
0350 Oslo

Jag: Den adekvat inadekvata.

Det bleknar runtomkring
Fasader sjunker in i räta former

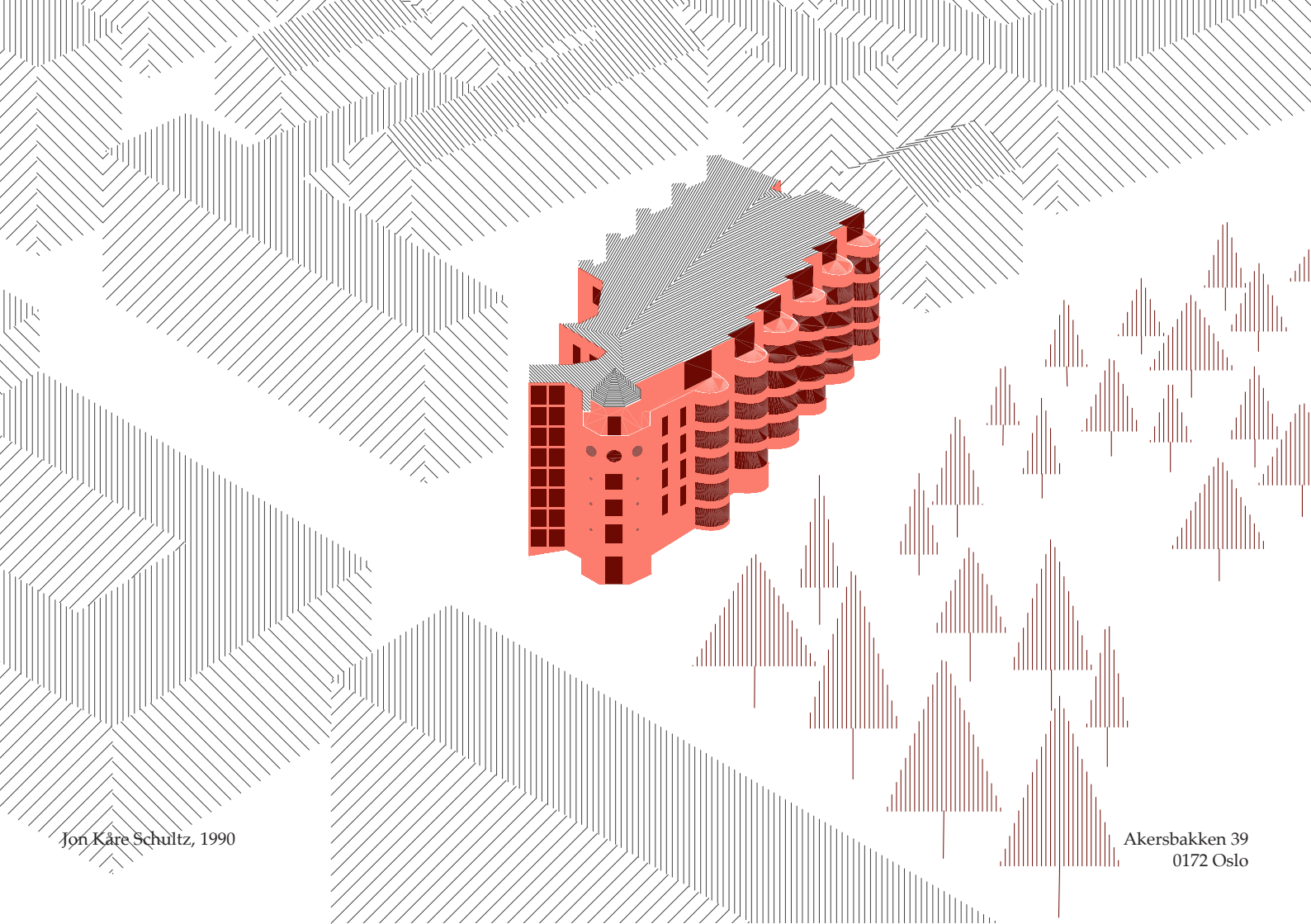
Då

Gravplatsen får ta emot mitt sci-fi ljus
Och min Duplo-geometri ska forma närområdet

Vad mer tillåts

Så

Ett torn

Jon Kåre Schultz, 1990

Akersbakken 39
0172 Oslo

Jag: Den prominenta.

Svara mig, varför blir allt streck runtomkring?

Och varför är jag den viktigaste?

Jag vet det, men svara mig. Jag vill att du ska veta detta självklara.

Behöver jag rättfärdiga mig? Nej.

Bara förstå.

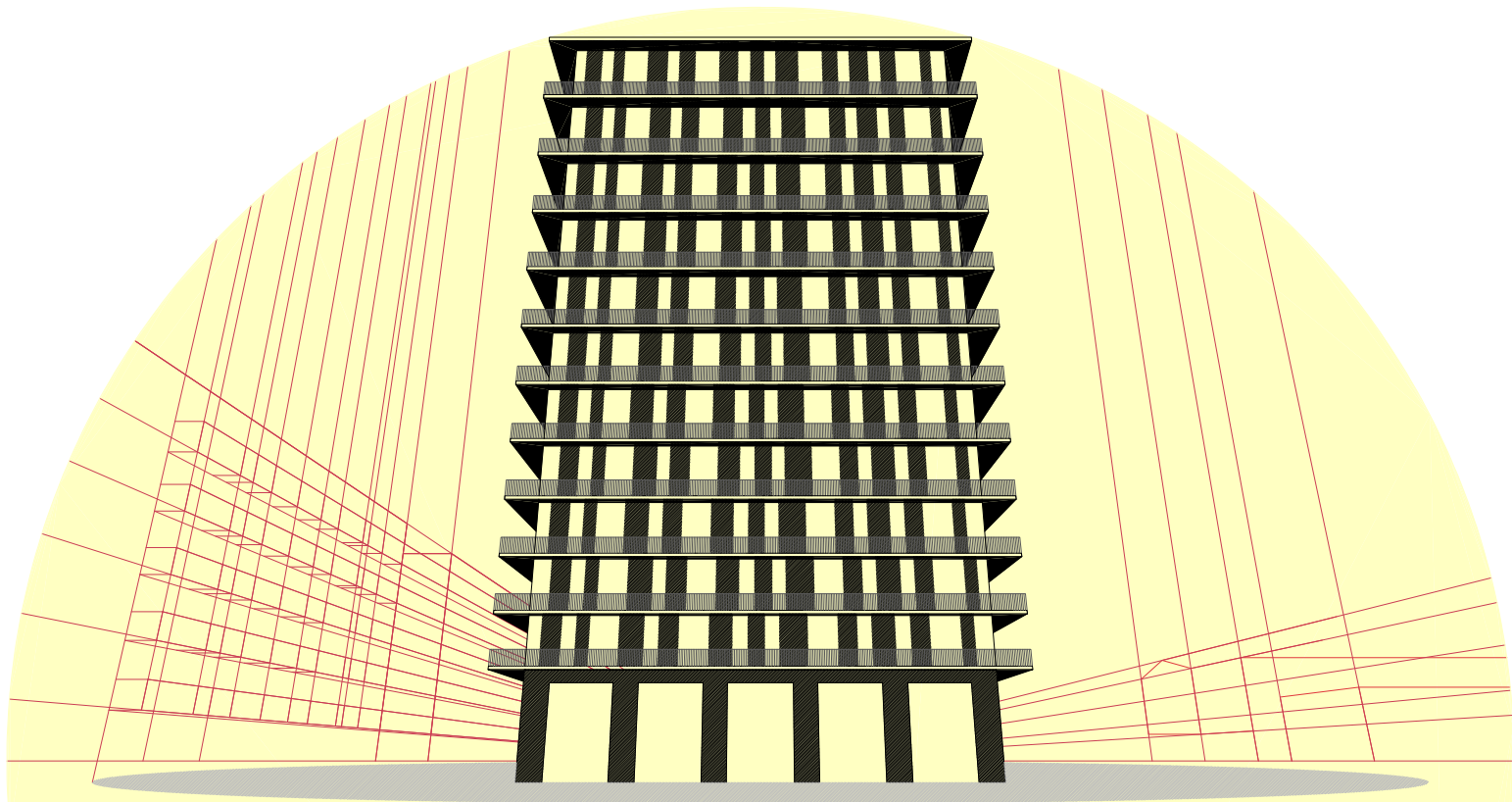
Allt

mitt ansvar

Den rakaste av ryggar

90°

Får jag av allt behov som finns av mig

LPO Arkitekter, 2011

Hovinveien 39
0660 Oslo

Jag: Ikonen.

Min stad bygger nytt vid havet.

Det kan vara en avkröning, förflyttning eller vad fan som helst. Det är högst personligt.

Jag har ju börjat mogna nu vid 100 år. Jag fattar och folk fattar mig.

Det folket som är innanför den fina perimetern. Perimetern som dessutom utgår från mig.

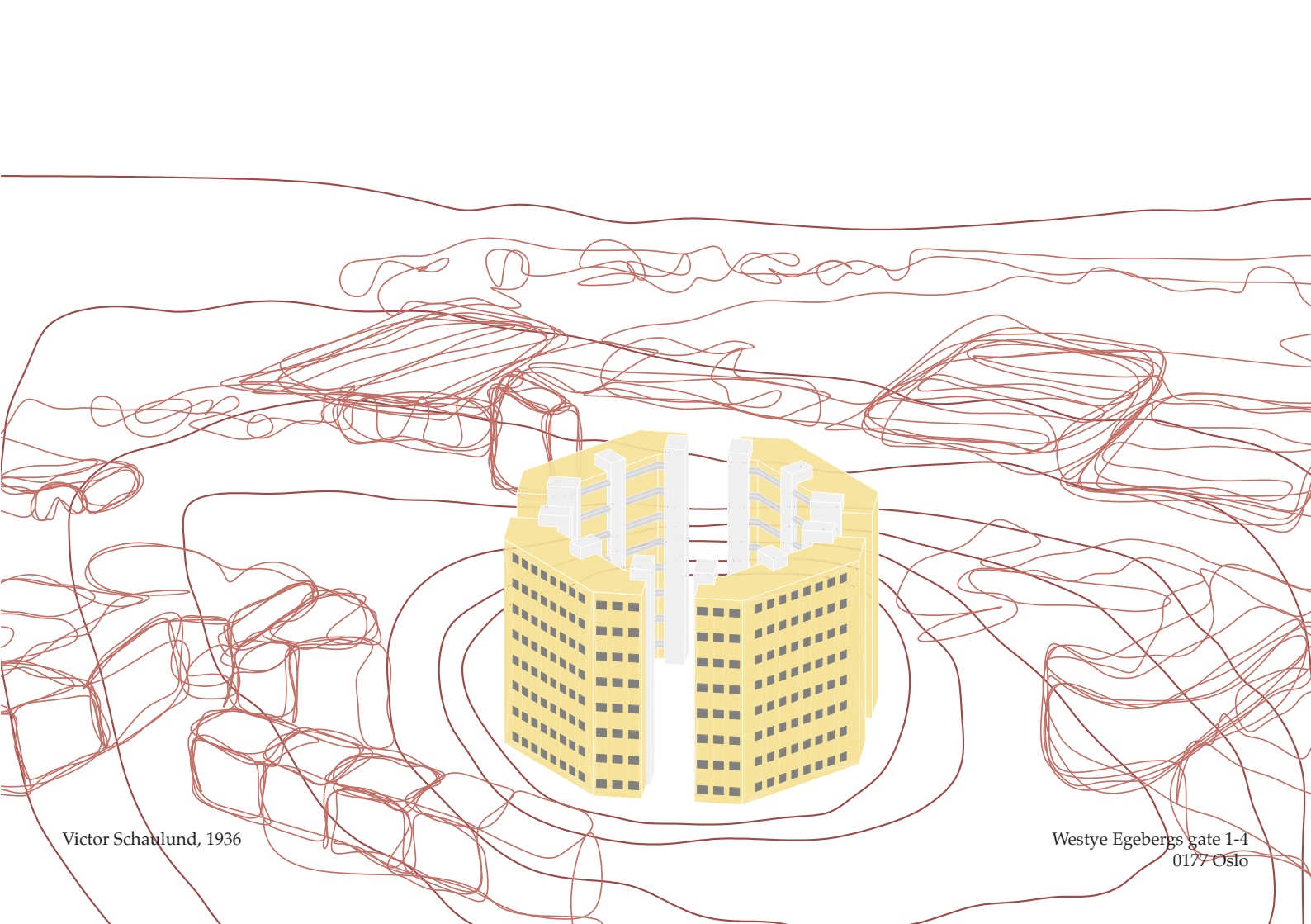
Är inte allt bundet till mig?

Jag är min stads ikon på berget.

Lyft huvudet och se mig.

Våga det.

Rör på benen och möt mig.

Victor Schatlund, 1936

Westye Egebergs gate 1-4
0177 Oslo

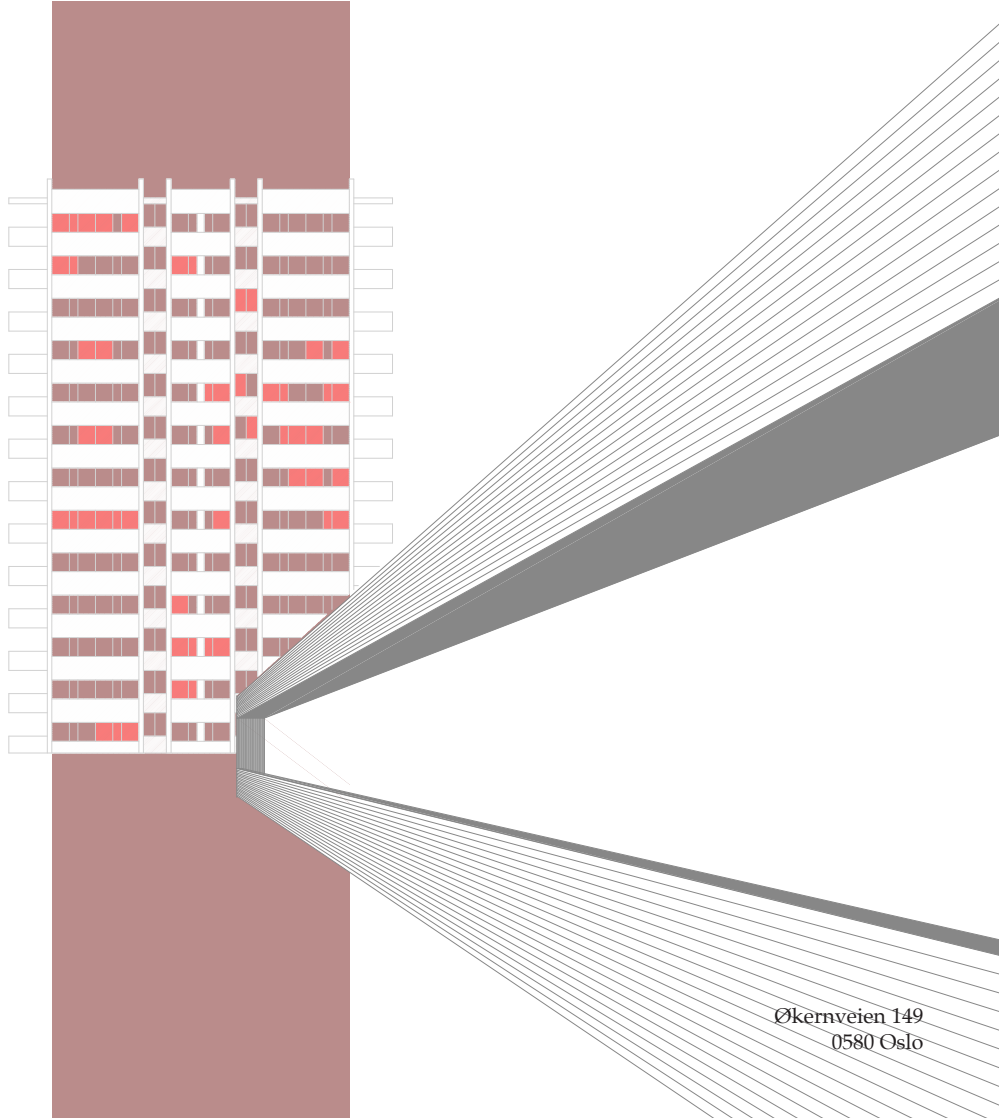
Jag: Bihang.

Vissa pekar uppåt. Och då bör man synas.
Men jag gör inte det.

Symbios är en för snäll beskrivning.
Men vi lever så.

Den pekar på mig. Den som är erkänd.
Och jag pekar uppåt.

Okänd, 1975

Økernveien 149
0580 Oslo

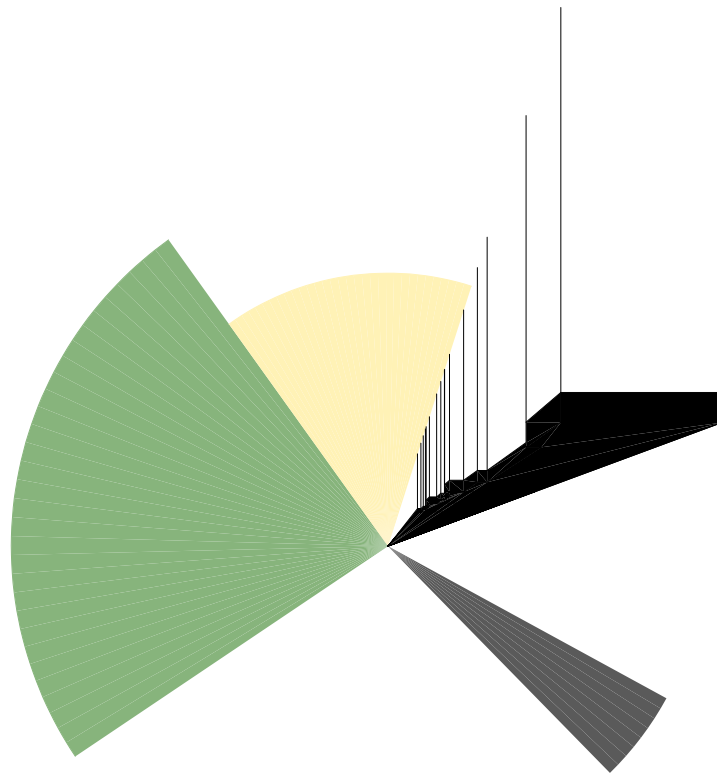
Jag: Fotsulan

Lätta från jorden.

Balansera, känna på vikten.

Kom under.

Känn på kontrollen.

Okänd, okänt

Underhaugsveien 1
0351 Oslo

Jag: Quinta da Ullevål.

Får jag nog med sol?

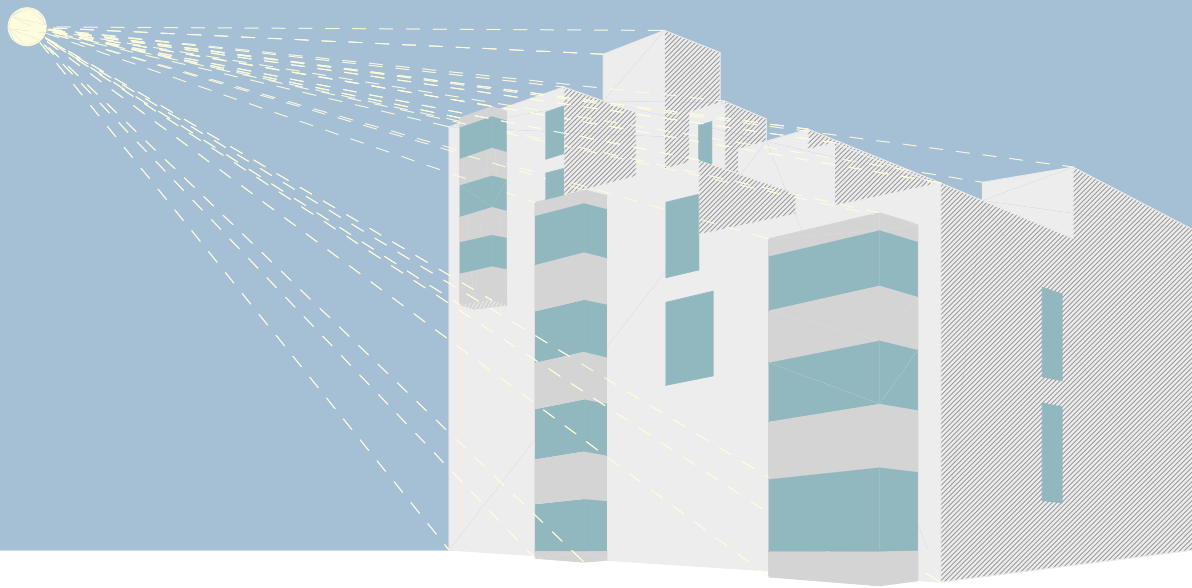
Kan jag växa?

Vem är jag för?

Du som jag vet om alla dessa frågor. Och vi kan ställa oss dem i all evighet.

I slutändan

är min essens oemotsägligt vacker.

P.A.M Mellbye, 1976

Ullevålsalléen 2A-2G
0850 Oslo

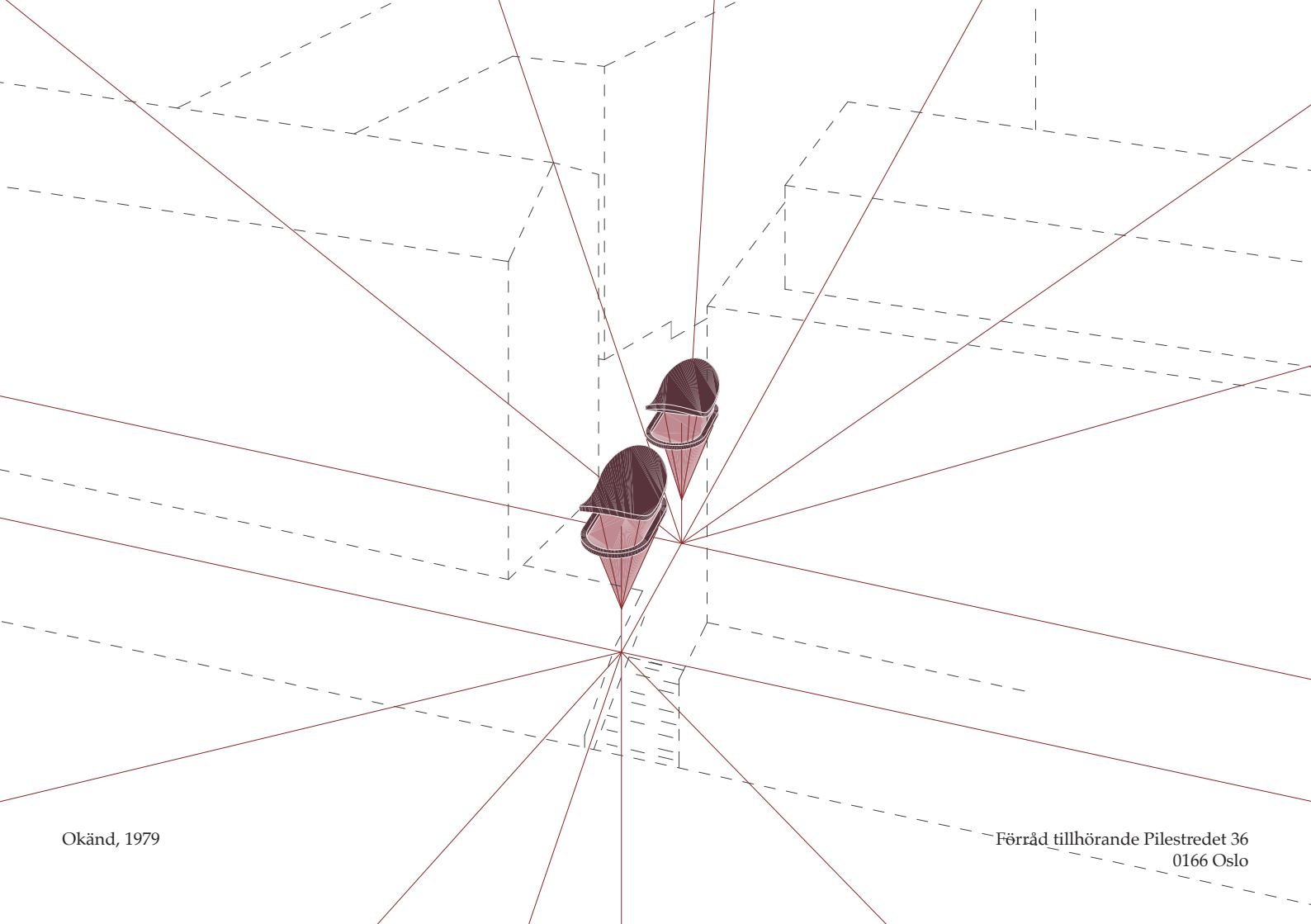
Jag: Den lilla öppningen

Jag sipprar ut

Jag sipprar in

Som dina nervcentra

Stimuli och jag kommer höras

Okänd, 1979

Förråd tillhörande Pilestredet 36
0166 Oslo

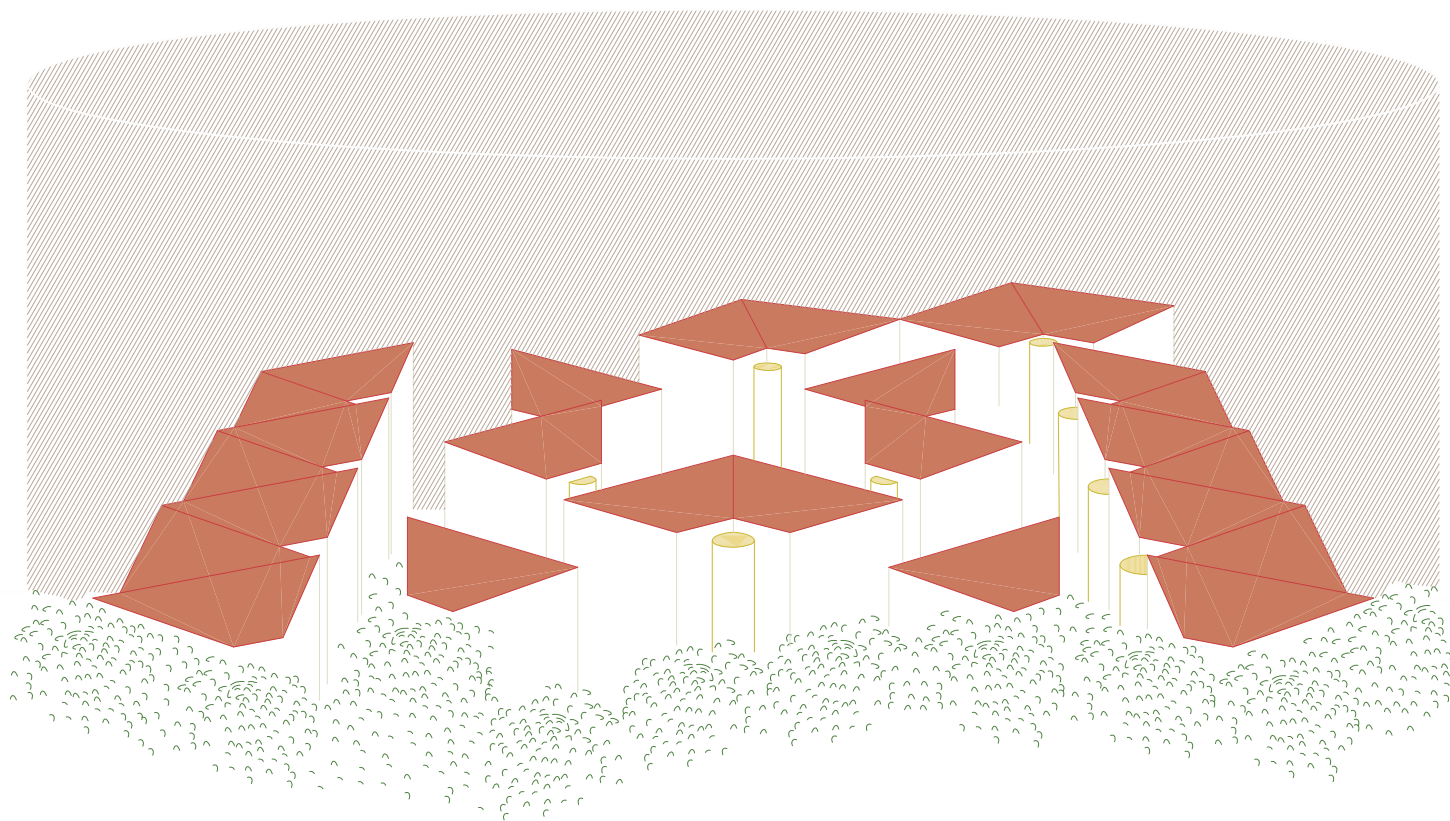
Jag: Urbyggnader.

Ur begränsningen och ur avvikelsen och ur tomrummet och ur konflikten och ur skiftet och ur osäkerheten
och

Ur strecket och ur cirkeln och ur cylindern och ur logiken och ur funktionen och ur fullständigheten

Där föddes jag

Där är jag

F. S. Platou A/S, 1981

Valdresgata bygård
0557 Oslo

Efter att ha bott i Katrineholm, Santiago, Salamanca och Nairobi kom jag till Oslo för första gången 2012. Jag fick lära mig om Skatt Øst, deLillos, Løkka, rivningskontrakt, knark, partysvensker, norska dialekter, boller och en slags konstig nöjdhet över att vara ett rikt land.

Utöver lärdom tillkom också pengar som jag kunde bo i Barcelona för i fyra år.

Nu är jag tillbaka, förälskad och jag lär mig om.